

Mesić proti Chorvatsku (č. 2), rozsudek ze dne 30. 5. 2023 - K vyvažování práva na dobrou pověst politika s právem médií na svobodu projevu

Stěžovatel: Mesić

Žalovaný stát: Chorvatsko

Číslo stížnosti: 45066/17

Datum: 30.05.2023

Článek Úmluvy: čl. 8

Rozhodovací formace: Senát

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Hesla: ochrana osobnosti, ochrana pověsti, politik, respektování soukromého života, svoboda projevu/sdělovací prostředky

Český právní řád: čl. 10 a 17 Listiny základních práv a svobod
§ 81-83 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník

Významnost: 2

VÝBĚR ROZHODNUTÍ EVROPSKÉHO SOUDU PRO LIDSKÁ PRÁVA PRO JUSTIČNÍ PRAXI Č. 1/2024

Mesić proti Chorvatsku (č. 2), rozsudek ze dne 30. 5. 2023

Autorský komentář

V komentovaném rozsudku se Soud zabýval nalezením spravedlivé rovnováhy mezi právem jednotlivce na ochranu soukromého života dle čl. 8 Úmluvy (konkrétněji právem na ochranu jeho dobré pověsti) na straně jedné a právem média na svobodu projevu a šíření informací dle čl. 10 Úmluvy na straně druhé.

Stěžovatel, bývalý chorvatský prezident, tvrdil, že informace, které o něm v internetovém článku zveřejnil chorvatský zpravodajský portál, týkající se podezření z přijetí úplatku, byly nepravdivé a poškozovaly jeho čest a pověst. Před chorvatskými soudy se neúspěšně po zpravodajském portálu domáhal náhrady nemajetkové újmy, kterou dle svých tvrzení zveřejněním článku utrpěl.

Soud nepochyboval o tom, že se napadený článek týkal věci veřejného zájmu. Připomněl, že podle Úmluvy existuje jen malý prostor pro omezení diskuse o takových věcech. Dále zdůraznil, že úloha médií coby „hlídacího psa“ nabývá v takovém kontextu zvláštního významu, neboť investigativní žurnalistika je zárukou toho, že orgány mohou být pohnány k odpovědnosti za své jednání.

V rámci zkoumání postupu vnitrostátních soudů konstatoval, že se při vyvažování protichůdných práv dostatečně a relevantně zabývaly kritérii vycházejícími z jeho judikatury, když přihlédly zejména k tomu, zda daný článek přispěl k diskusi o věci veřejného zájmu, míře známosti stěžovatele a taktéž posoudily způsob získání informací a jejich pravdivost. Postup vnitrostátních soudů, které tři výroky napadané stěžovatelem nezkoumaly izolovaně, ale článek hodnotily jako celek, shledal oprávněným. Soud se ztotožnil s jejich závěrem, že uvedené výroky šlo v kontextu celého článku vnímat jako popis výsledků vyšetřování, přičemž ze zbytku článku šlo vyčíst, že tvrzení uvedené v obžalobě ohledně přijetí úplatku ze strany stěžovatele, nebylo prokázáno pro nedostatek důkazů.

Soud dále zdůraznil, že pokud jde o politika, jsou hranice přijatelné kritiky širší než v případě soukromé osoby. V dané věci navíc stěžovatel nebyl běžným politikem, ale bývalou hlavou státu. Napadený článek se navíc nezaměřoval na jeho soukromý život, ale týkal se jeho chování v rámci výkonu funkce. Soud tak uzavřel, že vnitrostátní soudy v dané věci našly spravedlivou rovnováhu mezi dotčenými zájmy. Porušení čl. 8 tak v dané věci neshledal.

O tom, že nalézt rovnováhu mezi právem na svobodu projevu médií a právem na ochranu soukromého života je značně obtížné, svědčí obsáhlé odlišné stanovisko dvou soudců, kteří kritizují rozsudek s tím, že nastavuje příliš nízký standard ochrany osobnostních práv a odchyluje se od principů odpovědné žurnalistiky.

Závěry Soudu v komentovaném rozsudku mohou být jistě přínosné jak pro české soudy při projednávání obdobných případů, tak pro vnitrostátní sdělovací prostředky. V případech podobných tomuto, kde vyvstane podezření na korupci ve vztahu k politicky angažované osobě, nepochybně bude existovat značný veřejný zájem na tom, aby média o dané věci informovala a plnila tak svoji roli „hlídacího psa“. Tento rozsudek tak může sloužit jako vodítko při hledání hranic mezi právem na svobodu projevu médií na straně jedné a právem na ochranu soukromého života na straně druhé.

(Zpracovali JUDr. Robert Waltr a Mgr. Bc. Anna Čermáková)

SKUTKOVÝ STAV

V roce 2013 obžalovaly příslušné finské orgány tři zaměstnance finské společnosti Patria ze spáchání trestného činu podplacení v rámci procesu zadávání veřejné zakázky na obrněná vozidla pro chorvatskou armádu, kterého se měli dopustit v roce 2007. Obžaloba naznačovala, že jednou z osob, kterým byl úplatek nabídnut nebo předán, byl i stěžovatel, který byl v letech 2000–2010 chorvatským prezidentem. Obviněn ze spáchání trestného činu ve Finsku stěžovatel nebyl.

Finský prvostupňový soud v rozsudku ze dne 16. 2. 2015 shledal dva z obžalovaných vinnými. Ve vztahu ke stěžovateli uvedl, že neexistuje dostatek důkazů o tom, že by skutečně úplatek přijal. V návaznosti na podané odvolání následně finský druhostupňový soud daný rozsudek zrušil a zprostil obžalované viny.

Den po vydání prvostupňového rozsudku, tedy dne 17. 2. 2015, zveřejnil chorvatský zpravodajský portál na internetu článek informující o dotčeném trestním řízení probíhajícím ve Finsku. Dle stěžovatele uveřejněný článek obsahoval lživá tvrzení a poškozoval jeho čest a pověst. V březnu 2015 tak stěžovatel zaslal zpravodajskému portálu žádost o zveřejnění opravy tří výroků uvedených v článku. Výroky zněly následovně:

(i) „Stjepan Mesić přijal úplatek ve výši 630 000 EUR od lidí, kteří byli právě odsouzeni za poskytování úplatků“;

(ii) „mezitím byli [dva] manažeři společnosti Patria ..., kteří byli v obžalobě přímo obviněni z poskytování úplatků Stjepanu Mesićovi a řediteli [chorvatské společnosti] ... odsouzeni k [trestům

odnětí svobody] v délce jednoho roku a osmi měsíců za poskytování úplatků za účelem prodeje obrněných vozidel do Chorvatska“;

(iii) „společné vyšetřování nepochybně prokázalo, že Mesić a [ředitel chorvatské společnosti] se podíleli na trestné činnosti.“

Zpravodajský portál této žádosti nevyhověl. V květnu 2015 tak stěžovatel proti tomuto portálu podal v Chorvatsku občanskoprávní žalobu na náhradu nemajetkové újmy, kterou dle svých tvrzení zveřejněním článku utrpěl. Prvostupňový soud však stěžovatelovu žalobu zamítl. Stěžovatel následně neuspěl ani s odvoláním u druhostupňového soudu ani s ústavní stížností u chorvatského Ústavního soudu.

PŘÁVNÍ POSOUZENÍ

K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČL. 8 ÚMLUVY

39. Stěžovatel namítal, že zamítnutím jeho občanskoprávní žaloby na náhradu škody vnitrostátní soudy neochránily jeho pověst coby součást jeho práva na respektování soukromého života. Odvolával se na čl. 8 Úmluvy, který v relevantním rozsahu zní takto:

„1. Každý má právo na respektování svého soukromého ...života ...

Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“

(...)

(a) Obecné zásady

61. Soud opakuje zásady, které formuloval ve své judikatuře týkající se ochrany poskytované čl. 8 právu na dobrou pověst jako součásti práva na respektování soukromého života [viz mimo jiné rozsudek velkého senátu ze dne 7. 2. 2012, Von Hannover proti Německu (č. 2), č. 40660/08 a 60641/08, body 95–99; rozsudek velkého senátu ze dne 7. 2. 2012, Axel Springer AG proti Německu, č. 39954/08, body 82–84; a rozsudek ze dne 15. 11. 2007, Pfeifer proti Rakousku, č. 12556/03, bod 35). Soud již judikoval, že pověst osoby, i když je tato osoba kritizována v rámci veřejné debaty, tvoří součást její osobní identity a psychické integrity, a proto rovněž spadá do oblasti jejího soukromého života (viz Pfeifer, citovaný výše, bod 35; a rozsudek ze dne 18. 5. 2007, Petrie proti Itálii, č. 25322/12, bod 39). Stejná východiska platí i ve vztahu ke cti osoby (viz rozsudek ze dne 4. 10. 2007, Sanchez Cardenas proti Norsku, č. 12148/03, bod 38; a rozsudek ze dne 9. 4. 2009, A. proti Norsku, č. 28070/06, bod 64).

62. Aby se čl. 8 mohl uplatnit, musí útok na pověst osoby dosáhnout určitého stupně závažnosti a musí být učiněn způsobem, který osobní užívání práva na respektování soukromého života poškozují (viz rozsudek velkého senátu ze dne 16. 6. 2015, Delfi AS proti Estonsku, č. 64569/09, bod 137; rozsudek velkého senátu ze dne 27. 6. 2017, Medžlis Islamske Zajednice Brčko a ostatní proti Bosně a Hercegovině, č. 17224/11, bod 76; a A. proti Norsku, citovaný výše, bod 64).

63. Soud dále připomíná, že svoboda tisku plní v demokratické společnosti základní a zásadní funkci. Tisk sice nesmí překračovat určité meze, zejména pokud jde o pověst a práva jiných osob a potřebu zabránit vyzrazení důvěrných informací, nicméně jeho povinností je rozšiřovat – způsobem, který je v souladu s jeho povinnostmi a odpovědností – informace a myšlenky o všech záležitostech veřejného

zájmu (viz například v kontextu čl. 8 Úmluvy rozsudek ze dne 30. 10. 2018, Kaboğlu a Oran proti Turecku, č. 1759/08 a 2 další, bod 66; a v kontextu čl. 10 Úmluvy rozsudek velkého senátu ze dne 20. 5. 1999, Bladet Tromsø a Stensaas proti Norsku, č. 21980/93, bod 59).

64. Zejména v situacích, kdy se jedná o soudní případy nebo trestní vyšetřování, je nemyslitelné, aby se o předmětu soudních řízení předem nebo souběžně nediskutovalo, ať už v odborných časopisech, v obecném tisku nebo mezi širokou veřejností. Úkolem sdělovacích prostředků je nejen tyto informace a myšlenky rozšiřovat, ale veřejnost má také právo je přijímat (viz například rozsudek ze dne 27. 7. 2021, SIC - Sociedade Independente de Comunicação proti Portugalsku, č. 29856/13, bod 58).

65. Ochrana práva novinářů rozšiřovat informace o otázkách obecného zájmu však vyžaduje, aby novináři jednali v dobré víře a na základě přesného věcného základu a poskytovali „spolehlivé a přesné“ informace v souladu s novinářskou etikou. Svoboda projevu s sebou nese „povinnosti a odpovědnost“, které se vztahují i na média, a to i pokud jde o záležitosti závažného veřejného zájmu. Tyto „povinnosti a odpovědnost“ navíc mohou nabýt na významu, pokud se jedná o útok na pověst jmenované osoby a porušení „práv jiných“. K tomu, aby byla média zproštěna své běžné povinnosti ověřovat skutková tvrzení, která jsou urážlivá vůči soukromým osobám, je tedy zapotřebí zvláštních důvodů. Existence těchto důvodů závisí zejména na povaze a míře dané pomluvy a na tom, do jaké míry mohou média rozumně považovat své zdroje za spolehlivé, pokud jde o daná tvrzení. Pro vyvažování protichůdných zájmů, které musí Soud provést, má význam také skutečnost, že podle čl. 6 odst. 2 Úmluvy mají jednotlivci právo být považováni za nevinné, dokud jejich vina nebyla prokázána (viz rozsudek velkého senátu ze dne 17. 12. 2004, Pedersen a Baadsgaard proti Dánsku, č. 49017/99, bod 78).

66. Reportéři a další členové médií musí mít nicméně možnost svobodně informovat o událostech na základě informací získaných z oficiálních zdrojů, aniž by je museli ověřovat (viz rozsudek ze dne 16. 11. 2004, Selistö proti Finsku, č. 56767/00, bod 60; a rozsudek ze dne 2. 10. 2012, Yordanova a Toshev proti Bulharsku, č. 5126/05, bod 51).

67. Soud rovněž uznal, že zkreslování pravdy ve zlé víře může někdy překročit hranice přijatelné kritiky: správné tvrzení může být doplněno dalšími poznámkami, hodnotovými soudy, domněnkami nebo dokonce narážkami, které mohou ve veřejnosti vytvořit falešný obraz. Úkol rozšiřovat informace tedy nutně zahrnuje povinnosti a odpovědnost, stejně jako omezení, která si tisk musí spontánně stanovit. To platí zejména v případech, kdy mediální zpráva připisuje jmenovaným osobám velmi závažné činy, neboť taková „obvinění“ zahrnují riziko vystavení těchto osob veřejnému opovržení (viz výše citovaný rozsudek Kaboğlu a Oran, bod 67, a v něm citovaná judikatura).

68. V případech takového typu, jaký je posuzován v dané věci, je hlavní otázkou, zda stát v kontextu svých pozitivních závazků podle čl. 8 dosáhl spravedlivé rovnováhy mezi právem jednotlivce na ochranu dobré pověsti a právem druhé strany na svobodu projevu zaručeným čl. 10 Úmluvy [viz Von Hannover (č. 2), citován výše, bod 98; a Pfeifer, citován výše, bod 38]. V případech, které vyžadují vyvážení práva na respektování soukromého života a práva na svobodu projevu, by se výsledek stížnosti teoreticky neměl lišit podle toho, zda byla podána k Soudu podle čl. 8 Úmluvy nebo podle čl. 10. Tato práva si tak v zásadě zaslouží stejnou váhu. V souladu s uvedeným by tak měl být prostor pro uvážení v obou případech teoreticky stejný (viz rozsudek velkého senátu ze dne 10. 11. 2015, Couderc a Hachette Filipacchi Associés proti Francii, č. 40454/07, bod 91).

69. Úkolem Soudu při výkonu jeho kontrolní funkce není nahradit vnitrostátní soudy, ale spíše přezkoumat ve světle celého případu, zda jsou rozhodnutí, která přijaly na základě své pravomoci volného uvážení, slučitelná s ustanoveními Úmluvy, na která je ve stížnosti odkazováno (viz mimo jiné rozsudek velkého senátu ze dne 27. 6. 2017, Satakunnan Markkinapörssi Oy a Satamedia Oy

proti Finsku, č. 931/13, bod 164). Pokud vnitrostátní orgány zvážily dotčené zájmy v souladu s kritérii stanovenými v judikatuře Soudu, jsou vyžadovány vážné důvody pro to, aby Soud nahradil názor vnitrostátních soudů svým (viz rozsudek velkého senátu ze dne 29. 3. 2016, Bédat proti Švýcarsku, č. 56925/08, bod 54, s dalšími odkazy).

70. Soud určil řadu relevantních kritérií pro vyvažování práva na respektování soukromého života a práva na svobodu projevu [viz mimo jiné Axell Springer AG, citovaný výše, body 89–95; Von Hannover (č. 2), citovaný výše, body 108–113; a Couderc a Hachette Filipacchi Associés, citovaný výše, bod 93]. Vzhledem k okolnostem projednávané věci považuje Soud za vhodné zvážit následující použitelná kritéria: přínos k diskusi obecného zájmu, míru známosti stěžovatele a způsob získání informací a jejich pravdivost.

(b) Použití uvedených zásad na projednávanou věc

71. Soud poznamenává, že tři výroky v napadeném článku naznačovaly, že společné vyšetřování nepochybně prokázalo, že se stěžovatel podílel na trestné činnosti a přijal úplatek ... Soud souhlasí se stěžovatelem, že tyto výroky, líčící jej jako zločince, byly způsobilé vážně poškodit jeho pověst a zdiskreditovat jej v očích veřejnosti. Napadený článek byl zveřejněn na stránkách internetového portálu Dnevno.hr, a byl tak dostupný široké veřejnosti. Za těchto okolností a s ohledem na svou judikaturu v této věci (viz například rozsudek ze dne 19. 9. 2006, White proti Švédsku, č. 42435/02, bod 19; A. proti Norsku, citovaný výše, bod 67; a rozhodnutí ze dne 24. 1. 2017, Travaglio proti Itálii, č. 64746/14, bod 26), má Soud za to, že předmětné výroky dosáhly požadované úrovně závažnosti, aby poškodily práva stěžovatele podle čl. 8 Úmluvy.

72. Soud dále poznamenává, že vnitrostátní soudy při posuzování dané věci zohlednily relevantní kritéria stanovená v judikatuře Soudu pro vyvažování svobody projevu s právy stěžovatele podle čl. 8 Úmluvy. Přihlédly zejména k tomu, zda daný článek přispěl k diskusi o věci veřejného zájmu, míře známosti stěžovatel a posoudily způsob získání informací a jejich pravdivost (viz body 69–70 výše).

73. Článek naznačoval, že zjištění finských orgánů činných v trestním řízení a soudních orgánů si vyžadovala další vyšetřování v Chorvatsku ohledně možné korupce bývalého chorvatského prezidenta – veřejné osoby *par excellence* – v procesu zadávání zakázek na vojenská vozidla pro chorvatskou armádu. Zdá se, že názor autora článku sdílela i chorvatská Transparency International ...

74. Soud proto, stejně jako vnitrostátní soudy ... konstatuje, že napadený článek se nepochybně týkal věci veřejného zájmu, a opakuje, že podle Úmluvy existuje jen malý prostor pro omezení diskuse o takových věcech [viz například rozsudek ze dne 20. 10. 2020, Kaboğlu a Oran proti Turecku (č. 2), č. 36944/07, bod 67; a rozsudek ze dne 27. 10. 2020, Kılıçdaroğlu proti Turecku, č. 16558/18, bod 52]. Úloha sdělovacích prostředků coby „hlídacího psa“ nabývá v takovém kontextu zvláštního významu, neboť investigativní žurnalistika je zárukou toho, že orgány mohou být pohnány k odpovědnosti za své jednání.

75. V této souvislosti Soud rovněž připomíná, že hranice přijatelné kritiky jsou širší, pokud jde o politika, než když jde o soukromou osobu. Na rozdíl od soukromých osob se politici nevyhnutelně a vědomě vystavují pečlivému zkoumání každého svého slova a činu ze strany novinářů i široké veřejnosti, a musí proto projevovat větší míru tolerance (viz například rozsudek ze dne 14. 3. 2013, Eon proti Francii, č. 26118/10, bod 59). Tyto úvahy platí v projednávané věci tím spíše, že stěžovatel nebyl běžným politikem, ale hlavou státu. Navíc, stejně jako ve věci Eon, se napadený článek nezaměřoval na soukromý život stěžovatele (tamtéž, bod 57), ale týkal se jeho chování při výkonu jeho úředních povinností.

76. Pokud jde o obsah napadeného článku, Soud konstatuje, že pro správné pochopení je třeba na závěry vnitrostátních soudů nahlížet s ohledem na skutečnost, že zkoumaly článek jako celek a nepřezkoumávaly tři napadené výroky izolovaně (srov. rozsudek ze dne 15. 11. 2022, Marcinkevičius proti Litvě, č. 24919/20, bod 85). Tento přístup je dle Soudu oprávněný. Za daných okolností nelze tyto tři výroky, které lze v daném kontextu vnímat jako popis výsledků vyšetřování, oddělit od zbytku článku, zejména od posledních dvou odstavců, z nichž může pozorný čtenář vyčíst, že tvrzení uvedené v obžalobě, že stěžovatel přijal úplatky, nebylo prokázáno pro nedostatek důkazů ... Z tiskové zprávy ze dne 28. 6. 2013 a rozsudku Okresního soudu v Kanta-Häme tedy skutečně vyplývá, že článek jako celek měl dostatečný skutkový základ, jak konstatovaly vnitrostátní soudy ...

77. Soud dále poznamenává, že napadený článek neuváděl, že „[stěžovatel] přijal úplatek ve výši 630 000 EUR od lidí, kteří byli právě odsouzeni za poskytování úplatků“, jak naznačoval stěžovatel ... ale že to bylo uvedeno v dokumentech zaslaných autorovi článku finským Nejvyšším státním zástupcem ... To znamená, že dotyčný novinář pouze informoval o tom, co bylo uvedeno v těchto oficiálních dokumentech, a dal jasně najevo, že toto tvrzení není jeho. Stěžovatel netvrdil, že tyto dokumenty takové prohlášení neobsahovaly.

78. Soud dále neshledává nic nepřesného na tvrzení „mezitím byli [dva] manažeři společnosti Patria ..., kteří byli v obžalobě přímo obviněni z poskytování úplatků Stjepanu Mesićovi a řediteli [chorvatské společnosti] ... odsouzeni k [trestům odnětí svobody] v délce jednoho roku a osmi měsíců za poskytování úplatků za účelem prodeje obrněných vozidel do Chorvatska“ ... Z tiskové zprávy vydané finským Nejvyšším státním zástupcem vyplývá, že dva zaměstnanci společnosti Patria byli obžalováni mimo jiné z toho, že slíbili nebo poskytli úplatky výměnou za jednání, krom dalších osob, chorvatského prezidenta ... Kromě toho je zřejmé, že oba zaměstnanci společnosti Patria byli odsouzeni Okresním soudem v Kanta-Häme dne 16. 2. 2015 ... s tím, že jejich následné zproštění viny Odvolacím soudem v Turku není relevantní, protože k němu došlo až po zveřejnění napadeného článku ...

79. Pokud jde o třetí výrok naznačující, že společné vyšetřování nepochybně prokázalo, že se stěžovatel podílel na trestné činnosti ... Soud opakuje, že poměrně kategorický charakter tohoto výroku je výrazně oslaben, ne-li dokonce popřen, posledními dvěma odstavci napadeného článku (viz bod 76 výše). Ačkoli tedy autor článku měl volit slova pečlivěji, nelze říci, že by s ohledem na článek jako celek a zejména na tyto dva odstavce jednoznačně uvedl, že se stěžovatel podílel na trestné činnosti. Bylo by skutečně obtížné tvrdit, že po přečtení obou dotčených odstavců by každý čtenář mohl stále mít dojem, že se stěžovatel „nepochybně“ podílel na těchto činnostech. Jak bylo uvedeno výše (viz bod 76), toto tvrzení v kontextu článku spíše odkazovalo na důvody, proč byl stěžovatel uveden v obžalobě.

80. Jak již bylo uvedeno výše (viz bod 65), v případech, jako je tento, se právo médií informovat veřejnost a právo veřejnosti na informace střetává s neméně důležitým právem stěžovatele na presumpci nevinu a ochranu jeho soukromého života (srov. Bédat, citovaný výše, bod 55).

V tomto ohledu je však důležité zdůraznit, že podle judikatury Soudu (viz rozsudek ze dne 26. 2. 2002, Unabhangige Initiative Informationsvielfalt proti Rakousku, č. 28525/95, bod 46; a rozsudek ze dne 17. 4. 2014, Brosa proti Německu, č. 5709/09, bod 48) lze míru přesnosti při zjišťování důvodnosti trestního obvinění příslušným soudem jen stěží srovnávat s mírou, kterou by měli dodržovat novináři při vyjadřování názorů na věci veřejného zájmu (viz výše bod 74).

81. Výše uvedené úvahy jsou dostatečné k tomu, aby Soud dospěl k závěru, že neexistují vážné důvody k tomu, aby nahradil názor vnitrostátních soudů, které zajistily požadovanou spravedlivou rovnováhu mezi právem stěžovatele na respektování jeho soukromého života a právem zpravodajského portálu na svobodu projevu. Nelze tedy říci, že by tyto soudy nesplnily svůj pozitivní závazek podle čl. 8 Úmluvy zajistit účinné respektování soukromého života stěžovatele, zejména jeho

práva na respektování jeho dobré pověsti.

82. V projednávané věci tedy nedošlo k porušení tohoto článku.

VÝROK

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD:

1. *Prohlašuje* stížnost jednomyslně za přijatelnou;
2. *Rozhoduje*, pěti hlasy ku dvěma, že nedošlo k porušení čl. 8 Úmluvy.

(...)

(Zpracovala Mgr. Bc. Anna Čermáková)